

Kedves Barátaink!

Ennek a szolgálatnak a kezdetén
szeretnénk mindenkinek felhívni a figyelmét arra,
hogy a most elhangzó történet, események és annak szereplői
a képzelet szüleményei.
Valós személyekkel, helyszínekkel, történésekkel való hasonlóságuk
valószínűleg a véletlen műve.

Halljuk hát a történetet, ami Európának valahol a középső táján játszódik egy
festői fekvésű völgyben közel a Zúny nevű településhez.

Donatán, Duni, Dalán és persze Domi elhatározták,
hogy elmennek a bunkiba,
mert délelőtt találtak benne egy kiálló vasat,
ami – szinte biztosan – egy alabárd csúcsa.
Kiásni már nem volt idejük, kihúzni pedig nem bírták.

Most – vacsora előtt nem sokkal – próbáltak észrevétlenül elslisszolni,
nehogy a fiatalabb tesóik Dénárd, Dlórián, Dolivér
és a többiek utánuk jöjjenek –
mert a kicsik mindig láb alatt vannak.

Távozásukat a tesók nem is vették észre...
akkor, mert a játékszobában nagyon belemerültek
egy Lego birodalmi cirkáló építésébe.

A nagyok ugyanakkor elkövették azt a hibát,
hogy az épületből kiérve azt gondolták, hogy már biztonságban vannak.
Ezért elkezdtek megbeszélni,
hogy miként fogják kiásni az alabárdot.
Ezt azonban olyan hangosan tették, hogy felhallatszott a nyitott ablakú játszó-
szobába.
A kisebbek pedig felfigyeltek erre, és utánuk siettek.

Közben még az is történt, hogy csöngettek.

Aztán még egyszer csöngettek, hogy lehet jönni vacsorázni.

A szülők az ebédlőben várták a gyerekeiket, de azok csak nem érkeztek meg. Ekkor elküldték a nagylányokat – Lorsikát és a barátnőjét – hogy hívják őket, mert lekésik az étkezést.

Persze Lelián, Lidril, Lafira, Lenikő, Lanna és Limi és is velük tartott, hogy segítsenek előkeríteni a hiányzókat.

A kisebb lányok –

akik épp az ebédlő felé tartottak, hisz lassabbak voltak,

mert néhány plüss állatot is hozniuk kellett –

éppen szembe találkoztak velük,

és útjukat – természetesen – immár nem az ebédlő irányába folytatták tovább, hanem csatlakoztak a nagylányokhoz.

Mégis sokkal izgalmasabbnak elveszett gyerekek keresése, holmi közös étkezés-nél!

Így aztán Linka, Loalána, Lincsi, ...

és a többiek együtt eredtek a fiúk nyomába.

A fiúk – legalábbis az első csapat - közben már bemászott a bunkerba,

és a földből kiálló vasat – szerintük alabárdot –

húzták, vonták, ásták, és végül annyira kiszabadították,

hogy ha kihúzni nem is, de eltolni el tudták.

Ahogy azonban tolták előre,

a bunker hátsó fala elkezdett szétnyílni.

A rés egyre nagyobb lett.

A bunker aljában lévő homok és tégladarabok pedig kezdtek belefolyni a résbe.

Amikor a fiúk látták,

hogy milyen izgalmasan alakulnak az események,

mindannyian nekidőltek az „alabárdnak”, és együtt tolták.

Végül a fal teljesen széthúzódott, és egy folyosó tárult a szemük elé.

Az elején a törmelékkal, hátrébb pedig sötét aknaként sok pókhálóval.

Viszont nem volt teljesen sötét.

Úgy találták a fiúk, hogy a túlsó irányból mintha fény derengene.

Egyetlen szót sem fecséretek arra, hogy mit is tegyenek.
Egyszerre indultak előre.

Miután négykézláb átmásztak a törmeléken már fel is lehetett egyenesedni.
Néhol voltak ugyan beomlások,
de miután a nagyobb köveket arrébb pakolták,
már könnyen tovább lehetett haladni.

Minél előrébb jutottak, annál több lett a fény.
3-4 kanyar után és több beomlás megtisztítását követően,
no meg persze a pókhálótlanítás miatt
járhatóvá tett folyosó egy vastag csőben végződött.
Ennek a túloldalán megpillantottak egy vízfelületet és egy partoldalt.

Négykézlábra ereszkedve átmásztak a csövön,
és egy kerek tó előtt találták magukat,
amit fele részben meredek partoldal vett körül.

.....

De nem ez a legfurcsább,
hanem az, hogy a tóban egy csónak ringatózik.
Benne pedig egy ember áll, aki valószínűleg halászhat.

De ez nem biztos,
mert nem horgászbót vagy horgászhaló van a kezében,
hanem egy hosszú nyelvű gereblye, amit a tó fenekén huzogat.

A férfi most az érkezőkre néz.

A fiúk megilletődve, némán állnak, míg végül a legidősebb megszólal:

- Hol vagyunk?
- Lakatlan e környék Dalán, Domi, Donatán és Duni.
- Honnan tudod a nevünket?
- Zolfortász vagyok, e varázslatos vidék ura és semmi sem maradhat titokban előttem. - válaszolja a halász. –
Ide csak az juthat, aki a középén át jött.

A fiúk hátra fordulnak, és azt veszik észre,
hogy az a cső, amin kibújtak ebbe az ismeretlen világba,
a 3 cső közül éppen a középső.

- Szerencsénk van. – súgnak össze.

Nincs idejük azonban tovább tanácskozni, mert Zolfortász már folytatja is:

- Ha jobbra tartotok, akkor eljuthattok abba a várba – mutat a hegytetőre – ahol szívesen fogadnak titeket.
Induljatok!

A fiúk megköszönik a jótanácsot, és elindulnak jobbfelé, a hegytetőre vezető meredek úton.

- Ha odaértetek, ma éjszaka vendégül látlak benneteket. – szól még utánuk a halász. –
Csak még annyit tegyetek meg, hogy megvárjátok a többieket.

A fiúk kérdőn hátra fordulnak, és ekkor megpillantják, ahogy a középen lévő vastag csőből előbukkan Dlórián és utána a többi fiú.

Hát nem nagyon van mit tenni, törődnek bele a nagyok, és bevárják a kisebbeket.

Sőt a vár felé vezető meredek úton még segítenek is nekik.

Végül a hátukon viszik a kicsiket, akik a végére már el is fáradtak, és meg is éheztek.

Azzal nyugtatják őket, hogy a halász azt ígérte, hogy ünnepi vacsorával fogja őket megvendégelni. Ez tartja bennük a lelket az út végéig.

Már jócskán előrehalad az idő, mire végre egy díszes kapu elé érnek.

Ott azonban egy őr – öltözékét tekintve páncélos lovag – állja el az útjukat.

- Mi szél hozott erre titeket? – kérdezi tőlük.

A fiúk nem tudják mit mondjanak, végül a legkisebb – Dénárd – szólal meg:

- A halász küldött.

E szavak varázsszóként nyitják meg előttük a kaput.

Miután beléptek, több lovag várja őket, megmutatják nekik a szobájukat, és megkérik őket, hogy mossák le magukról az út porát, vegyenek fel tiszta ruhát – amit mindenki talál a szobájában – és jöjjenek az ünnepi vacsorára.

Amikor mindannyian elkészülnek, együtt mennek az ötszög alakú főterembe.
Ott elmondhatatlan világosság és szépség fogadja őket,
a falakon fenséges bölcsességet sugárzó jelképeket látnak.

A legnagyobb meglepetést viszont az okozza,
hogy a legelőkelőbb helyen, a királyi helyen a halászt ismerik fel,
akivel a tóparton találkoztak.

- Ő a király? – suttogják egymásnak. - A halász király?!

Ekkor a teremben körbe hordoznak egy vastárgyat,
ami a fiúknak úgy tűnik,
hogy az az alabárd lehet, amit ők találtak a bunkiban.
Ebben azonban nem biztosak...

De nincs idejük tovább csodálkozni,
mert ekkor kitárul a főterem másik ajtaja,
és azon fehér selyembe öltözött csodaszép lányok vonulnak be.

Ahogy egyre közelebb érnek,
a fiúk majd leesnek a székekről, mert
felismerik őket!

Lorsika, a barátnője, Lili, Linka és mindenki más is ott van.

Az ültető a mellettük lévő székekre irányítja őket.

- Hogy kerültök ide? – súgja oda nekik Duni.
- Utánatok jöttük, hogy szóljunk nektek, hogy a vacsora tálalva. – ad magyarázatot az egyik leány.

Ekkor megjelenik a király mellett a vár úrnője is,
és felmutatja minden törekvés kezdetét és végét, a Grál-kelyhet.

Csend van.

Minden szívet egyetlen mélységes vágy jár át,
és a Grál mindenkit vendégül lát mennyei tartalmával.

Minden nyitott lélek üzenetet hall,
és megérti mit kell tennie.

Mindenkinek bátorságot ad ez a legyőzhetetlen erő,
hogyan tegye, amit tennie kell.

Ebben a pillanatban a gyerekek egyszerre pattannak fel a székekről.
Mintha megbeszélték volna,
pedig a magasztos csendet nem töri meg emberi hang.

Egyszerre is szólalnak meg,
és együtt mondják ki azt,
ami mindannyiuknak éppen most az eszébe jut:

- Miben segíthetünk?

Ámen